

13 Μαΐου 2014

Λαθρομετανάστευση, η παγίδα του «Δουβλίνου II» και η υποκρισία των βορειοευρωπαίων απέναντι στη λύση

Από το 1990 η Ελλάδα έχει γίνει αποδέκτης πολλών μεταναστευτικών αλλά και ισχυρών λαθρομεταναστευτικών εισροών τόσο λόγω της πτώσης των σοσιαλιστικών καθεστώτων στην ανατολική Ευρώπη όσο και από χώρες της Ασίας και της Αφρικής λόγω κοινωνικών, οικονομικών και πολιτικών μεταβολών συμπεριλαμβανομένου της εμπόλεμης κατάστασης και των φυλετικών διωγμών. Ιδιαίτερη αύξηση παρουσιάστηκε τη δεκαετία 2000-

2010 με αποτέλεσμα το 7% περίπου του πληθυσμού της Ελλάδας να είναι «μετανάστες» από χώρες εκτός της Ε.Ε. (Καθημερινή 30/7/2013) και **4 χρόνια μετά να αγγίζουν τα 2 εκατομμύρια** (ομιλία Α. Σαμαρά στην εκδήλωση «Economic Ideas Forum» που διοργάνωσε το Centre of European Studies 7/7/2013).

Μπροστά σε αυτό το «ανθρώπινο τσουνάμι» η Ελλάδα βρέθηκε σχεδόν ανέτοιμη τόσο από πλευράς οργάνωσης και νομοθετικού πλαισίου εισδοχής και αποδοχής αυτών, καθώς η Ελλάδα ποτέ δεν είχε θέσει ποτέ θέμα προσκλήσεως μεταναστών ή ξένων εργατών (βλέπε Αυστραλία, Αμερική), αλλά και του ελέγχου των εισόδων της λόγω κυρίως της γεωγραφικής της θέσης (εκτεταμένη ακτογραμμή, πλήθος νησιών και βραχονησίδων, πυκνότερη ναυτιλιακή κίνηση, εγγύτητα προς τις ανατολικές τουρκικές ακτές και οι σχετικά μικρές θαλάσσιες οδοί που τα οργανωμένα εγκληματικά δίκτυα χρησιμοποιούν για να μεταφέρουν τους παράνομα διακινούμενους αλλοδαπούς στη χώρα μας).

Η συσσώρευση αυτού του μεγάλου πλήθους μεταναστών και λαθρομεταναστών δημιούργησε ένα πρωτόγνωρο πολιτικό και κοινωνικό ζήτημα με τελείως διαφορετικές αναλυτικές προσεγγίσεις και προτάσεις επίλυσης τόσο από τα πολιτικά κόμματα αλλά και από τα ίδια τα Ευρωπαϊκά όργανα όσο και από οργανισμούς για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όπως της Human Rights Watch αλλά και της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους πρόσφυγες.

Σε Ευρωπαϊκό, επίπεδο οι εταίροι μας οχυρώνονται πίσω από την κοινοτική οδηγία 343/2002 ή αλλιώς Δουβλίνο II, που καθορίζει την χώρα η οποία θα είναι υπεύθυνη για να δώσει άσυλο στον αιτούντα πρόσφυγα. Έτσι σύμφωνα με τον Κανονισμό ένας μετανάστης δικαιούται να ζητήσει άσυλο στην Ευρωπαϊκή χώρα στην οποία θα εισέλθει την πρώτη φορά με αποτέλεσμα οποιοί εισέρχονται στην Ελλάδα και κατόπιν μεταβαίνουν σε άλλη χώρα και αιτηθούν άσυλο θα πρέπει να επιστρέφονται πίσω στην Ελλάδα. Αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος είναι η καθημερινή πλέον επιστροφή στην Ελλάδα λαθρομεταναστών που κατάφεραν να περάσουν τα σύνορά μας και να φτάσουν σε άλλη Ευρωπαϊκή χώρα.

Άλλες χώρες όπως η Ισπανία, η Ιταλία και η Μάλτα (δυτικό τείχος λαθρομετανάστευσης) έχοντας «φράξει» τα θαλάσσια και χερσαία σύνορα τους αλλά και με διακρατικές συμφωνίες όπως αυτής της Λιβύης να απελαύνουν άμεσα όσους συλληφθούν σε διεθνή ύδατα έχει ως αποτέλεσμα τα οργανωμένα εγκληματικά δίκτυα να προτιμούν την είσοδο της Ελλάδας για την Ευρώπη που σε συνδυασμό με την άρνηση της Τουρκίας για επανεισοχή των συλληφθέντων στην Ελλάδα να δημιουργείται το αδιαχώρητο στα αστυνομικά τμήματα και στα κέντρα κράτησης.

Επίσης τελευταία, με τις αποφάσεις τους, τα αρμόδια Όργανα, οι Υπηρεσίες και οι Οργανισμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης (π.χ. η FRONTEX), φαίνεται πως στρέφουν το ενδιαφέρον τους στο δυτικό τείχος λαθρομετανάστευσης θεωρώντας το ποιο μαζικό λόγω των μεγάλων θαλάσσιων αποστάσεων μεταξύ των χωρών προέλευσης και προσέγγισης και των μεγάλων μέσων (μεγάλα πλοία) που χρησιμοποιούν, προσεγγίζοντας σε δεύτερο βαθμό το πρόβλημα που διαχειρίζεται η χώρα μας με αποτέλεσμα να αφήνουν την Ελλάδα να προσπαθεί μόνη της να αντιμετωπίσει την κρίση αυτή χωρίς να υπάρχουν μηχανισμοί πραγματικής Ευρωπαϊκής κοινοτικής αλληλεγγύης.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίος ο χαρακτηρισμός που επικρατεί για την Ελλάδα ως «η πύλη της Ευρώπης για παράνομη μετανάστευση»

Από την άλλη, σε επίπεδο διεθνών οργανώσεων **κατηγορούμαστε για πλημμελή φροντίδα και άσχημες συνθήκες κράτησης των λαθρομεταναστών καταδικάζοντας τη χώρα μας στα Ευρωπαϊκά δικαστήρια με αποτέλεσμα τον αποπροσανατολισμό της κοινής γνώμης από την ουσία του προβλήματος και την μεταφορά του στις ευθύνες της Ελλάδας για την ποιότητα των υπηρεσιών και του τρόπου αντιμετώπισης της παράνομης εισόδου. **Απώτερος στόχος αυτής της πρακτικής είναι η απομάκρυνση του προβλήματος από τις άλλες χώρες της Ε.Ε. και την ουσιαστική μετάθεση του για επίλυση στην Ελλάδα.****

Αξιοσημείωτη είναι τόσο η δραστηριότητα που αναπτύσσει η Ολλανδία και άλλα εύπορα κράτη της Ευρώπης διαφωνώντας κάθετα με την ενδοευρωπαϊκή επανεγκατάσταση, που θα έδινε τη δυνατότητα σε αλλοδαπούς που βρίσκονται στην Ελλάδα να μετοικήσουν σε άλλα κράτη όσο και η δήλωση της υφυπουργού Δικαιοσύνης της Ολλανδίας κ. Νεμπαχάτ Αλμπαγιαράκ **«Κάτι τέτοιο θα ήταν καταστροφικό για την Ευρώπη, διότι το μήνυμα που θα δινόταν στον έξω κόσμο θα ήταν ότι αν καταφέρουν να φθάσουν στην Ελλάδα, μπορούν να προχωρήσουν στην υπόλοιπη Ευρώπη».**

Υπό το πρίσμα των παραπάνω **η Ελλάδα έχει υποχρεωθεί, όχι μόνο να δεχθεί τα Ασιατικά και Αφρικανικά πλήθη στο έδαφός της, αλλά αυτά να παραμείνουν εσαεί,** με ότι μπορεί να σημαίνει αυτό για το μέλλον της Πατρίδος μας.

Ιδιαίτερα στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης, της τάσης για ομοσπονδοποίηση της Ε.Ε. από πλευράς Βορειοευρωπαίων και της υπονόμησης των Εθνών Κρατών, την πολυδιάσπασή τους και την εσωτερική δημογραφική και πολιτική τους «αναδιάρθρωση» μέσω εγκατάστασης μεταναστών ιδιαίτερα Μουσουλμανικής θρησκείας, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη γεωπολιτική σημασία της επίλυσης της λαθρομετανάστευσης για την χώρα μας.

Ψηφίζουμε, υποτίθεται, με κριτήριο τις πολιτικές που επιθυμούμε να εφαρμόσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, όμως σχεδόν κανείς δεν αναφέρεται σε αυτές, δεν συνδέει εγχώριες προκλήσεις με ευρωπαϊκές δράσεις, ντιρεκτίβες, ψηφίσματα του Ευρωκοινοβουλίου και αποφάσεις της Επιτροπής. **Αντιμετωπίζουμε την έκρηξη ενός ζητήματος που κατ' εξοχήν περνάει από τις Βρυξέλλες και λέγεται αντιμετώπιση της λαθρομετανάστευσης και δεν λύνεται το πρόβλημα αυτό με μέτρα τύπου Frontex, και με μέτρα καταστολής, διότι πρέπει να ληφθούν προηγουμένως πολύ σοβαρές πολιτικές αποφάσεις, οι οποίες ξεκινούν από :**

- **Τον καθορισμό μέγιστου ποσοστού μεταναστών** το οποίο δεν δύναται να υπερβαίνει το 2,5% του συνολικού πληθυσμού της χώρας, με την προϋπόθεση ότι αυτό είναι οικονομικά και κοινωνικά βιώσιμο,
- την αλλαγή της συνθήκης «Δουβλίνο II», **ώστε η Ελλάδα να μην είναι χώρα αναγκαστικής αποθήκευσης ενός μεγάλου αριθμού μη νομίμων μεταναστών που θέλουν να πάνε αλλού τελικά,**
- επιδίωξη της εξεύρεσης Ευρωπαϊκής λύσης για την **ισόποση κατανομή σε όλες ανεξαιρέτως τις ευρωπαϊκές χώρες των παράνομα διαμενόντων μεταναστών στην πατρίδα μας,**
- **επιβολή στην Άγκυρα, της αρχής της επαναπροώθησης στο έδαφος της Τουρκίας, όσων παράνομων μεταναστών μας στέλνει από την πλευρά της .**

Κωνσταντίνος Μιχαλίσης

Μέλος Εθνικού Συμβουλίου

Ανεξάρτητοι Έλληνες

www.michalitsis.gr